

LÄÄNEMAA



ÜHISGÜMNAASIUMI AJALEHT

2019

Aprill

Nr.9

1€

Sinisulg

ERIVÄLJAANNE

LK 4-5

OMAPÄRANE 12.H

12.M – TAVALINE MAJANDUSKLASS

LK 6-7

LK 8-9

12.LR - SUKAD JA SAAPAD

12.Ü – TUBLI KOLMAS

LK 10-11



LÄÄNEMAA ÜHISGÜMNAASIUMI MUUSIKAL "100 AASTAT KOOLIELU" PÄLVIS

LAUREAADITIITLI KOOLITEATRITE RIIGIFESTIVALIL

Juhikiri

Käesolev Sinisulg on eriline. “Miks?” te küsite, aga vot sellepärast, et käesolev leht on Sinisule ajaloo mahukaim, on tänavune 12ndike eri ning autoriteks on vaid ühe väga ägeda klassi õpilased! Täpsemalt 11.H klassi omad (abikäe ulatasid ka kaks 10.H klassi tüdrukut – aitäh!).

See on juba neljas Sinisulg minu toimetaja ametiaja jooksul ja kindlasti kõige mitmekülgsem. Kooliehe aprilli numbri loomine tuli päevakorda tänu eesti keele tunnile, kus parasjagu meedia kursus pooleli on. Siinkohal ei saa lubada, et 11.H veel korra sellise katsumuse ette võtab, kuid *never say never*.

Siinsest numbrist leiate huvitavaid reportaaže ja intervjuusid, vingeid persoonilugusid 12.klassidest ning üleüldse mõnusat meelelahutust.

Varuge aega ja otsige mõnus koht lugemiseks, sest järgnevad kirjutised on seda väärt. Nautige!

– Anni Kallas

Arvestagem koolikaaslastega

Arvamislugu

Läänemaa Ühisgümnaasiumis on teadagi kaks kohta, kus õpilased saavad toimetada vaikselt ja omaette nokitsedes, nimelt puhkeruum ja raamatukogu.

Alustan puhkeruumist, meie uuest puhkamiskohast. Seal saab olla niisama ja lobiseda. Vahel aga, kui raamatukogu on kinni, tahaks puhkeruumis vaikust. Kahjuks ei ole see vaikne ja rahulik ruum. Kaasõpilased on seal väga valjuhäälsed ning kui nad mängivad kaarte, ei korista nad neid ära. See ei ole reaalsuses rahulik koht, vaid pigem kui raamatukogu on kinni, olen sunnitud sinna minema. Ka raamatukogu pole sel õppeaastal olnud rahulik koht. Ühel päeval olin raamatukogus pärast tunde ja õppisin ajaloo kontrolltöök. Minu üllatuseks ei olnud seal võimalik kuulda isegi oma mõtteid. Kaasõpilased tulid ka sinna minu rakkuma. Naerdi, itsitati ja räägiti väga valjuhäälselt. Selgus, et koolis ei olegi vaikset kohta.

Sooviksin, et kõik mõtleksid korraks enda käitumise peale nendes kahes ruumis. Järgmine kord, kui keegi istub raamatukogus või puhkeruumis, soovitan mõelda selle peale, et äkki see inimene tahab vaikset ja sooja kohta. Kooli poolt oli väga hea mõte teha uuel õppeaastal puhkeruum, aga see on niivõrd väike, et mõnikord peab lihtsalt arvestama, et keegi on sunnitud istuma kõrvale. Ma ei näe mõtet kurjadel pilkuldel ja muul. Arvestagem teistega.

– Monika Taska

Kott-toolid, disko, põrnitsemine ja hirmutav lõbu



Kõik on kindlasti vähemalt korra oma elu jooksul kogenud seda tunnet, et jalad all värisevad, aga mitte otseselt kartusest, vaid ootusärevusest. Olen veendunud, et neid tundeid kogesid kõik, kes 27. märtsil olid valmis Läänemaa kooliteatrite festivalil lavale minema. Mina astusin üles LÜGi 11.H lavakunstikursusel valminud etenduses “Ba-bah!”, lisaks osales ka meie kooli draamaring oma värske tükiga, ülejäänud olid alg- ja põhikooli trupid. Saali oli loodud mõnus olustik: lava ees olid kott-toolid, kus sai istuda, kaugemal tavalised toolid ja täitsa taga oli vaba ruum.

Sellele hubasele õhkkonnale vaatamata kogesid esinejad lavahirmu. Üks suurimaid hime on algajale näitlejale see, et ta kukub lavalt alla või lähevad sõnad meelest või rebeneb kostüüm... Õnneks midagi säärast ei juhtunud, kuid minnes esimestena lavale, tundsin küll väikest värinat sees, sest isegi need üksikud astmed, mis lavale viisid, olid tavapärasest hirmutavamad. Juba lavakardinate taha jõudnuna tundsid nii mõnedki meist kergendust, et esimene takistus sai edukalt ületatud.

Meie lavastus „Ba-Bah“ sai alguse tänu lavakunstikursusele, kus katsetasime üksteise lavalisi võimeid ning õppisime oma gruppi paremini tundma. Lavastus valimis umbes ühe perioodi jooksul ja algas sissejuhatava muusika ja esimese sketšiga „Eesti Laulu“ võistlus. Ka mitu päeva pärast festivali oli kooli peal kuulda Virdžinja avasõnu: „Head televaatajad!“, millele järgnes tutvustav tekst edasise sketši kohta. Kui meie ansambel lõpetas, oli näha kergendustunnet klassiõe näos, et ta suutis esineda ühtegi sõna sassi ajamata. Meie mitmekesine minilavastus koosnes kolmest lühiloost, kuhu oli kaasatud kogu grupp, ning vaheosi täitsid humoorikad vaheklipid meie klassi säravamate tähtede esituses.

Lisaks meie etendusele jäid mulle kõige enam meelde põhikooli etendus ja meie oma kooli näitetrupi lavastus. Viimane oli humoorikas ja mõtlemapanev. Lugu algas sellega, et laval istusid noored maas ja põrnitsetsid publikut. Järsku hakkasid nad tasapisi itsitama, siis naerma ja lõpuks jäid jällegi vait. Lisaks olid etenduses ka humoorikad sketšid - naerda sai mõnuga. See oli perfektne lõpetus toredale festivalile. Pean ka mainima, et mõlema mainitud etenduse lavastajaks ja autoriks oli Siim Birk. Kokkusattumus? Kindlasti mitte. Siim teab, kuidas üht korralikku ja publikut haarvat lavastust teha nii, et kõik grupiliikmed säraksid.

Algul jäid paljud ka teisi gruppe vaatama, kuid veidi kurb oli see, et viimastele esinejatele jätkus pealtvaatajaid vaid käputäis. Peale esinemisi toimus disko - mitmed noored tantsisid lava ees ja oli isegi neid, kes võtsid mikrofoni ja hakkasid lugudele kaasa laulma. Kõigil oli tore ja lõbus. Soovitan kõigil kindlasti kooliteatrite festivalil osaleda või vähemalt esitusi vaatama minna, sest selliseid elamusi on elu jooksul vähe, kus on võimalik tasuta näha väga erinevaid etendusi mitmetelt vanusegruppidele. Erinevates etendustes osalemine, etteastete loomine ja ka lihtsalt teiste oskuste nautimine annavad inimesele väga palju juurde ning aitavad meil saada veidi jälle paremateks inimeseks.

- Broken

Omapärane 12.H

„Näiteks Karli kodused tööd - kaksikümne venda saavad täpselt samasugused tööd ja kõik saavad viied. Ei, kõik ei saa, Siim saab kolme.“ – Vadim Konov

See lause üksinda juba iseloomustab tervet klassi - suurepärase koostöövõime (isegi kui omavahelised suhted on keerulised), kooliüritustel alati nähtaval, lärmakad, elavad, ja neil on alati millegi kohta arvamust avaldada. Ära tuleb mainida siiski ka see, et õpetaja Rea Raus suutis ühel korral klassi tervelt 70 minutit järjest vait hoida.

Nende kolme aasta jooksul on nad silma jäänud mitme märkimisväärse saavutusega. Näiteks võib välja tuua fakti, et nad on ainus klass meie kooli ajaloos, kust pole ükski õpilane lahkunud ega lisandunud ka kedagi uut. Lisaks sellele pole keegi neist suvetööle jäänud (veel). Peale saavutuste paistab klassist välja ka mitmeid huvitavaid kujusid. „Meil on Siim, kes iga päev läheb viis korda klassi *chat*'ist välja, temast võiks üldse eraldi raamatu kirjutada.“ Muidugi ei koosne kogu klass ainult Siimust:



üliaktiivne Anette suudab alati mingil imelikul viisil absoluutselt igale poole jõuda; Johanna, kes vähemalt pealtnäha oskaks nagu kõike; Gert, kes nagu põhikooliski jälle õpilasesinduse ees seisab. Tegelikult on ju kogu klass täis imetoremaid inimesi.



„Teda ma kardan, teda ma vihkan!“ - esmamuljed üksteisest kümnendas klassis kohtudes polnud võib olla just kõige positiivsemad. Kuigi ühte patta sattus kokku palju vanu tuttavaid, lisandus ka mõni uustulnuk kaugemalt, kuid klass oli kooliolümpia tõttu sunnitud päris kiirelt kokku sulama, nii et esialgne hirm üksteise ees asendus seltskonnaga, kus kõik said end tunda justkui sõprade keskel. Meelde jäävad 12.H-le kooliolümpia, Tiina Brocki ja Karl Heina tunnid, klassiõhtud, kus filmi vaadati ja seejärel sõna lausumata lahkuti.

Muidugi ei unune neil ka Venemaa reis, kus neid võlusid imekaunis linn ja toredad ekskursioonid. Ausõna.

Küsimusele, et kuidas arvamus üksteisest ajaga muutunud on, saime Vadimilt kohe kiire vastuse: „Suht kopad on.“ Teiste meelest asi nii hull ikka pole. Kuigi ühistel ettevõtmistel suudetakse omavahel raginal tülli minna, jäädakse siiski igatsema igapäevaseid väikseid hetki, mis koolipäeva värvikamaks tegid, naljaga pooleks näaklemisi ning kallist klassijuhatajat!

- Marii Kasepalu

- Annabel Uustalu

Tipp-juuksuritest assürooloogideni

Juba intervjuu algusest peale oli Karl Heinal oma klassi kohta vaid häid sõnu. Oma tulevaste lastega (kolmeks aastaks) tutvus ta esimest korda sisseastumisvestlustel. Esmamulje klassist oli väga positiivne - kõik olid silma jäänud aktiivsete, energiliste ja hakkajate noortena. Heina esmamulje pidas paika: 12. humanitaaril on pealehakkamist, energiat ja elurõõmu jätkunud kuni praeguseni. Võiks isegi öelda, et 12.H on LÜGI vallutanud. See seletab ka seda, miks Karl leiab, et tema klass oleks juurviljana porgand - silmatorkav, särtsakas, rõõmus, oranž, magus ja tervislik. Täpselt nagu tema klass!



Karlile on alati meeldinud, kuidas tema klass suudab end alati viimasel hetkel kokku võtta ning seeläbi midagi imeilusat korda saata. Esimene kord, kui Karl seda koges, oli nende 10.klassi Playbacki esinemine, kus Vadim Filip Kirkorovit järgi tegi. "Kiiruga, viimasel hetkel kokku pandud, aga suurepärase esitus!" tõdes Karl.

Just seda positiivset energiat, pealehakkamist, andekust ja rõõmsameelsust jääb Karl oma klassi juures kõige rohkem igatsema. Selline positiivne energia kandub edasi ja see on asi, mida igatsema jääda. Edasises elus soovib ta kallid klassijuhataja oma klassil hoida ja väärtustada sõpru ning lähedasi.

Kõige tõenäolisemalt laval? Kõige tõenäolisemalt poliitikas? Kohe saate teada, mida 12.H klassijuhataja neile tulevikuks ennustab!

Kärolin - kõige tõenäolisemalt tipp-juuksur ja grimeerija, suunanäitaja Eesti filmitööstuses.

Alexander - kõige tõenäolisemalt elanud rohkem kui kahes maailmajaos. Kujutan ette teda diplomaadina mõnes vaesemas Aafrika prantsusekeelses riigis.

Karmo - Tõenäoliselt rahmeldab ringi, tegeledes korraga kümne erineva asjaga - äri, spordi, teaduse, hariduse ja vaimsusega. Teeks seda kõike aga edukalt ja naudinguga.

Orm - kõige tõenäolisemalt saab tegelema millegagi, mida ma päris hästi ei mõista... Tehisintellekt? Bitcoin? Kvantarvutid? Masinõpe?

Kelly - kõige tõenäolisemalt maalib, joonistab, voolib ja kujundab. Nii oma lõbuks kui tööks.

Sandra - kõige tõenäolisemalt peab talu, elab vabalt ja õnnelikult kesk metsi ja loodust.

Vadim - kõige tõenäolisemalt on laval, rambivalguses, tähelepanu keskmes.

Gert - kõige tõenäolisemalt on poliitikas. Sinna ta sobiks, ja imestaksin, kui ta sinna ei maanduks.

Getter - kõige tõenäolisemalt tegeleb disaini, kujunduse ja moega. Mida iganes ta ka ei teeks - igal juhul teeks seda stiilselt.

Johanna - kõige tõenäolisemalt on tuntud nägu teleekraanil.

Kadi - kõige tõenäolisemalt on edukas ja vajalik asjapulk kultuurivaldkonnas, näiteks korraldamas festivale, kontserte ja etendusi.

Morten - kõige tõenäolisemalt mängib palli, kuniks püsib püsti. Veel 80-aastaselt on suurepärase vormis, raudse tervise ja vanahärra.

Siim - kõige tõenäolisemalt hiigelsuure sõprusringkonna ning miks ka mitte suure perega.

Kristina - kõige tõenäolisemalt saab juhtima mingit MTÜ-d või sotsiaalset ettevõtet, mille eesmärgiks on põhjalik maailmaparandamine.

Anette - kõige tõenäolisemalt on huvijuht Läänemaa Ühisgümnaasiumis :).

Anett - kõige tõenäolisemalt on terava keele ja musta huumoriga menukas *stand-up* koomik.

Karmel - kõige tõenäolisemalt pühendub millilegi ennast nii jäägitult, et hakkab teadlaseks, mingis jaburalt spetsiifilises valdkonnas - näiteks assürooloogias või psühholingvistikas.

Ago - kõige tõenäolisemalt peab restorani. Ning armastab süüa teha, tõenäoliselt on ka kümnekond kilo juurde võtnud.

Laura - kõige tõenäolisemalt annab tulevikus välja midagi loomingulist - mõne raamatu, koomiksi, multika vms.

- Anni Kallas - Kariina Sarapuu

12.M - Tavaline majandusklass tavalisest Gümnaasiumist

12.M klass ei pea ennast eriti huvitavaks ja ühtseks klassiks, kes suhtleks omavahel väga palju, võibolla on jäänud väheseks kooskäimisi ja -tegemisi. Klass on kurb, et neil ei ole oma klassijuhatajaga eriti palju tunde, kus nalja saaks, sest neile tundub, et teiste klassidega teeb Imbi rohkem huumorit.

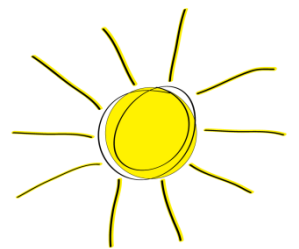


Õpilased ise nimetavad oma klassi kõige säravamaks mälestuseks Saaremaa reisi, kuid sellel detailsemalt ei peatuta, sest väidetavalt ei tohi klassijuhataja Imbi sellest midagi teada. Lisaks on ühiseks mälestuseks 10. Klassis toimunud Läänemaa Ühisgümnaasiumi I. tulevikuolümpiamängud ja jõulusöömingud. Samas on õpilased kurvad, et neil pole olnud klassiõhtuid ja kui nad klassiga üldse hakkaks klassiõhtuid korraldama, siis see ilmselt ei lööks läbi.

Küsinud noortelt, keda nad kõige rohkem igatsema jäävad, vastavad nad, et ei saa kedagi kindlat välja

tuua ning nad jäävad igatsema neid, kellega koos on õpitud esimest klassist saati või kellega rohkem suheldud. Õpilased ei too ka ühtegi kaasõpilast välja, ilma kelleleta oleks päevad igavamad kui muidu. Samas ei saa märkimata jätta seda, et kui Brita Lubi klassis ei oleks, kes räägib enamiku ajast, kui midagi küsitakse, siis peaksid hakkama kõik teised rääkima. 12.M klassi õpilased nimetavad ennast igavateks, kuna keegi neist ei ole eriline naljamees, samas on klassis hoopis väiksemad seltskonnad, kes omavahel suhtlevad ja nalja teevad.

Lisaks mõnavad õpilased, et esmaspäevane kaste koolis võiks muutuda, kuid samas ei heideta koolitoidule midagi ette ja lisatakse, et aastatega pole arvamus toidust muutunud. Mõeldes lähenevale tutipeole, loodavad õpilased, et see oleks meelde jääv, tore ja liigutaks neid. Nad soovivad selleks päevaks ka sooja ilma.



Vaatame aga veel kaugemale...intervjueeritavad arvavad, et nende klassist abiellub esimesena Robin Ulla, kuna tema vanem õde, kes on veel üpriski noor, abiellub varsti. Siiski ei ole neil kindlaid ootusi, kuna igalühel kulgeb elu erinevat moodi. Kõige esimeseks lapsevanemaks pakuvad nad Anete Mattot, kuna ta räägib juba praegu, et sooviks saada last. Lisaks ka lõppu veidi poliitikat. Intervjueeritavad arvavad, et tulevane peaminister nende klassist on kas Viktoria Joonasing, Brita Lubi või Jarita Maarja Rintamäki, mis sest, et keegi neist poliitikast ei räägi. Eks see näha ole, kes tulevikus siis selle Jüri Ratase trooni pärib, kuid seda võib juba ette öelda, et pingeline võistlus on tulemas.

Imbi ja tema “lapsed”

Tegime intervjuu 12.M klassijuhataja Imbi Raudkiviga. Alguses ei olnud Imbi intervjuu tegemisest väga vaimustuses, aga kui me seletasime, et otsime infot tema klassi kohta, muutus ta elavamaks. Lugesime talle küsimused ette ning ta mõtles natukene nende üle ja siis otsustas, et ta tahab enne vastamist hoolikalt järele mõelda. Siin on tema vastused.

Missugune on klassijuhatajatöö just selle klassiga? Lihtne/raske?

Kolm aastat on kõik olnud väga toredad, samas väga erinevad. On olnud kergemaid ja raskemaid aegu nagu päriselus ikka. Mul on olnud võimalus kogeda palju rõõmu, aga on ette tulnud olukordi, mil tundsin, et minul üksida jääb jaksu vajaka – siis on õpilased appi tulnud. Olen oma klassiga tegeledes neilt nii mõndagi õppinud, loodan, et ehk nemad minult ka. Arvan, et klassiga tegelemine ja töö on mõlemapoolne, see tähendab koostööd – vedasime seda koos!

Missugune klass on 12.M?

Üldistatult: motiveeritud, laia silmaringiga, iseloomulik on arukus ja ülihea argumenteerimisvõime, tähelepanelikkus kaaslaste suhtes, kriitikameelega, ISESEISVAD, analüüsivõimega, loovad, ettevõtlikud, loomingulised, asjalikud. PARIMAD! Klassis on väga-väga erinevate huvidega õpilased. Arvan ja loodan, et nad on ka oma isiklike huvivid saanud arendada ning üksteist toetada ja aidata nii koolitöös kui väljaspool õppetööd.

Missugune oli see klass 10ndas ja milline on see täna? Milline areng on toimunud?

Areng ON toimunud – tagasihoidlikud ja vaiksemad õpilased on täna enam mitte nii vaiksed; tõsisemad pole enam nii tõsised; omandatud on “ärarääkimise nipid”; esinemisjulgus on paranenud; osatakse hinnata rohkem hommikuse ja pealelõunase une tervislikkust.



Millised on parimad/eredamad mälestused sellest klassist?

Parimad mälestused on seotud ühistegevustega ja suunategevustega nii tundides kui väljaspool kooli. Väga on meeldinud meie omavahelised vestlused ja arutelud mistahes teemadel, nii individuaalselt kui ka rühmiti.

Milliste tunnete või mõtetega te oma klassi n-ö teele saadate?

Klass on minu teine kodu ja minu südames on eranditult kõigil oma koht, nad on ja jäävad minu “lasteks”.

12. LR – suur punt sukki ja saapaid



12.LR klassist lugu tehes osalesid vestluses Cärlolin Grahv, Myrell Kalda, Joosep Altmets, Laura Lazarev, Helery Piir, Kerl Süster, Karolin Kängsepp. Mida nad siis enda klassi kohta pajatavad?

12. LR peab end väga ühtehoidvaks klassiks, sellega nõustuvad kõik üksmeelselt. „Oleme koos hea tiim!” arvavad nad. Nad veedavad koos aega ka kooliväliselt ja on üheskoos avastanud hulganisti ägedaid kohti. Lisaks on neil välja kujunenud teatud laulud, mida meeldib vahetevahel pundiga koos laulda. Koosviibimine pole edukas, kui ei laulda Jaak Joala laulu „Õo Chicagos”.

Klassil on olnud nii mõningaidki ettevõtmisi, kuid kõige meeldejäavamad on nendest iga-aastane osavõtt Playbackist – selle jaoks tehakse üheskoos ettevalmistusi – ja klassiekskursioonid Kihnu ja Prangli saartele. Prangli saart on mõeldud isegi veel külastada – imeline liivarand ja kaugustest paistev Tallinna linn.

Oma klassijuhatajat kirjeldavad nad peamiselt kolme sõnaga: hooliv, rahulik ja väga mõistev. Kindlasti ka raudse meelega õpetaja. Põhiliselt on aga neil kurb lahkuda oma klassist, kuna paljud klassikaaslased on saanud sõpradeks ja sõbrannadeks. „Oleme suur punt sukki ja saapad,” kirjeldas oma klassi Helery. Ka Läänemaa Ühisgümnaasiumi mõnusat ja sõbralikku atmosfääri jääb 12.LR igatsema. Eriti Joosep, kes jääb igatsema peale neljandat tundi söömas käimist.



LUG. Mingi Muusika Üritus
26.03.2018 | Fotod: Markus Sein

Eksameid aga loodus-reaal ei karda. Närv on küll sees, kuid peab ju ometigi hakkama saama!

12.LR soovib uutele kümnendikele nautida igat hetke gümnaasiumiaastatel, kuna need kolm aastat mööduvad kiiremini kui nad oleks arvata võiks. „Ärge kartke seda, mida te ei tea. Aa, ja saage targaks!”

- Mele Lillmäe

- Minna-Liisa Vikman

12. LR klassijuhataja – Maret Järveots

Kuidas on Teil suhted oma klassiga?

„Suhted on väga võrdväärsed, alati tasakaalukad ning rahulikud. Ühtegi konflikti ei ole olnud. Neil on väga tõine õhkkond, pühenduvad palju õppimisele ja on põhjalikud.“ Maret mainis, et klass on algusest peale olnud väga täiskasvanulik. Klass on mitmetest põhikoolidest kokku tulnud koosseis, kes said ruttu ühtseks meeskonnaks. Maret moraali ei loe. „Mulle need asjad ei meeldi,“ ütleb ta kohe välja, kui on midagi, mis ei meeldi.

Kas tunnete kurbust, et kolm aastat pinki nühkinud klass lõpetab peagi kooli?

„Oleme sellest varem rääkinud, nad ei saa siia majja jääda,“ vastas Maret koheselt. Nii õpetaja kui õpilased mõistavad, et kõik saab ükskord otsa, kuid õpilased saavad siit koolist korraliku pagasi kaasa. Ta lisab, et kahju on alati, teistsugust tunnet pole tal kunagi olnudki.

Mis on Teie kõige eredam hetk oma klassiga?

„Meil on väga palju toredaid hetki olnud. Väljasõidud on alati meelde jäävad. Üks meelde jääv väljasõit oli kümnendas klassis Kihnu saarele, kus nad kohtusid isegi Kihnu Virvega. Nad on käinud veel Prangli saarel, mis oli lausa 2 ööga väljasõit. Kõik väljasõidud on alati õpilaste endi korraldatud. Klassis on välja kujunenud ka traditsioonid – näiteks õpilaste sünnipäevade ja jõulude tähistamine.” Tähtsate sündmuste puhul süüakse Geisha komme. Klass on alati ka Maret'i sünnipäeva meeles pidanud, viimasel korral sõid nad lausa torti ja neil oli väga tore.

Mis on olnud Teie klassi kõige suurem sigadus?

Küsimus pani Maret'i hetkeks mõtlema. „Klass on pooleli jäetud“. Enam ei õpi siin koolis õpilased, kes on sigadusi teinud. 1. aprillil kirjandi kirjutamise ajal läks üks õpilane klassist välja ja kui ta tagasi tuli, oli tema klassikaaslane naljaviluks kirjandi kinni kleepinud. „See oli muidugi nali, otsest sigadust tõesti ei ole olnud,“ lisas Maret. Õpilased võiks selletaolisi asju isegi rohkem teha, arvas Maret kelmikalt.

On kuulda olnud jutte, et õpetaja Maret suutis väga pikalt vältida mobiiltelefoni omamist. Me uudishimutsesime ja

uurisime, kas Maret on tõesti endale lõpuks nutitelefoni hankinud. Üritasime salakavalalt suunata teema nutitelefoni poole.

Kas Teie klass kasutab tundides palju nutitelefoni?

„Eks neid ole ikka igas klassis, kes telefoni sel ajal kasutavad, kui pole palutud.“ Maret pooldab tunnis telefoni kasutamist õppematerjali otsimise eesmärgil, näiteks eesti keele tundides ta lubabki, et õpilased kirjandi kirjutamise ajal internetist materjali otsiks. „Kuid kui ikkagi ütled, et praegu ärge palun telefoni kasutage, siis nad kuulavad ja ei kasuta,“ lisas Maret.

Levivad kuuldused, et olete hankinud lõpuks ka ise nutitelefoni. Kas see vastab tõe?

Jah, vastab küll.

Mis ajendas Teid nutitelefoni kasutama?

„Tüdimus,“ vastas Maret. Teda tüütas lihtsalt ära see lõputu küsimine ja seletamine, et ta ei vaja seda ja saab ilusti kõik oma asjad ka ilma telefonita aetud. Ükskõik kuhu minnes küsiti, et mis on su telefoninumber, miks ei ole sul telefoni

Oleme veel kuulnud, et Teie hobi on sport. Millega täpselt tegelete?

Maret teeb kõike, mida Haapsalus pakutakse. Ta ujub, teeb kepikõndi, käib *bodypump*’is. Ka klass on väga sportlik. Kihnu saarel käik oli neil näiteks lausa ratastega. Sport on nende üks ühine osa.

Kas olete ka telefoni ühendanud mõne spordiäpiga?

Jah, olen küll. „Algul oli põnev, enam ei ole,“ lisab muiates Maret.

Kui intervjuu küsimused hakkasid otsa saama, tuli pähe küsimus, mida Maret soovib oma klassile, kui nende 3-aastane ühine teekond koolis läheb lahku.

Mida oma klassile soovite?

Maret soovib, et nad julgeksid oma unistusi täide viia ja ei kahtleks endas. Oluline on kõrgelt lennata ja oma unistuste poole püüelda.

- Liisa Nork

- Markus Säidberg

12.Ü – Tubli Kolmas



Naljakad mälestused enda klassist

Riin Rosenberg rääkis, et selliseid hetki, kus neil on tekkinud suurest naerust hingamisraskusi, on olnud palju. Kõige naljakamad on olnud hetked, mil keegi klassist on öelnud valet asja valel ajal. Näiteks, kui ajaloo oli teemaks Aleksander III ning õpetaja Kalle Lõuna küsis ühelt õpilaselt, kus armastas tsaar perega puhkamas käia, kui nad Haapsalut külastasid. Vastaja ei teadnud, kuid sõber sosistas talle ruttu, et Fra Mares. Vastaja ütleski kahtlevalt Fra Mares, kuid vastus oli muidugi vale.

Klassi kõige vingem naljahammast

Karl Edward Uibo arvas, et nende klassist on raske välja tuua ühte kindlat naljahammast, sest nalja saab neil igas olukorras. Eriti naljakad olevat nende jaoks matemaatikatunnid, kus on neile abiks ka 12.H klassi naljahambad.

Liisi vastas aga, et nende klassi vingemad naljahambad on kindlasti Riin, Karl Edward ja Randar. Kõigi nende kolmega on neil toredaid mälestusi ja mitte ainult seoses kooliga. Ette on võetud toredaid üritusi, reise ja niisama nautitud üksteise seltskonda, mis on alati täis olnud hulgaliselt humoorikaid hetki.

12.Ü klass kolme sõnaga

Karl Edward vastas, et nende klassi on kui hiline ärkaja, kes viimasel aastal alles silmad avas ja hakkas toimetama nii koolis kui ka väljaspool kooli.

Riinu meelest on nende klass parim, parim ja veel kord parim.

Millega paistab klass silma?

Karl Edward ütles, et nende klass paistab silma tublide sporditulemustega (tubli kolmas).

Liisi arvates paistab nende klass silma laia silmaringi poolest. „Meil pole küll klassis väga heade tulemustega õpilasi, kuid kui rääkida maailmaasjadest, siis eriti meie klassi poisid oskavad alati kaasa rääkida.“

Riin arvab, et nende klass on silma paistnud kokkuhoidmise ja kooliga seoses vähesemate teadmistega kui teised nendevanused, kuid samas ka hea huumori ja heade suhete poolest (nii õpetajate kui teiste õpilastega).

Mida jääte kõige rohkem igatsema?

Karl Edward jääb igatsema seda perekondlikku tunnet, mis tekkis neil alles möödunud septembris.

Liisi jääb aga igatsema meie kooli õpetajaid, kes on alati nii vastutulelikud ning abivalmid (kui on olnud mingi probleem, siis on alati ära kuulatud ja üritatud lahendus leida). Samuti jääb ta kindlasti igatsema oma mõningaid kallimaid klassikaaslast, kellega on kolme aasta jooksul lähedaseks saadud, sest neil on kogunenud selle kolme aastaga ühiseid mälestusi, mida vahel ikka hea meelde tuletada on.

Riin jääb enim igatsema oma sõpru, kelle on koolist leidnud, ja ka mõnda õpetajat, kelle puhul on talle meeldinud just suhtumine õpilastesse. „Õpetajad ei võta meid kui tittesid, vaid kui endaga samal tasemel inimesi.“

Lisa

Liisi: „Ma mäletan seda tunnet väga hästi, kui ma esimesel septembril 2016. aastal astusin meie kooli uksest sisse. Sees oli nii palju erinevaid emotsioone, aga kõige enam valdas mind suur uudishimu ja ärevus. Astusin oma klassiruumi ning klassijuhataja oli meile kõigile pannud laudadele nimed, et kuhu keegi istub. Mina sain koha esiritta, täpselt õpetaja Kalle nina alla. Kartsin väga, et kuidas oma uute klassikaaslastega suhtlema võiksin hakata ning kas nad võtavad mind ikka omaks, kui ma ei ole isegi mitte Läänemaalt pärit. Muretsesin suhteliselt asjatult, sest juba järgmine tund oli meil inglise keel, kus tuli oma pinginaabriga teha paaristööd. Sellest inimesest sai kolmeks aastaks minu väga hea sõbranna.“

12.Ü Klassijuhataja – Kalle Lõuna

Isamaalisus...

Mitmes klass on Teie 12.Ü hetkel?

Läänemaa Ühisgümnaasiumis teine. Wiedemannis on olnud mul 2 gümnaasiumiklassi ja 3 põhikooliklassi.

Mis on olnud kõige meeldejäavam hetk Teie praeguse klassiga?

No tegelikult ma loodan, et see kõige meeldejäavam veel tuleb. See ilmselt saab olema juunikuus, kui meil on lõpetamine, me oleme aulas, ma istun oma õpilaste juures ja saan neid siis vaadata ja omaette öelda: „Tehtud!“

Mille poolest on Teie klass erilisem kui teised?

Ega ma võrrelda muidugi ei taha, kõik klassid on erilised, õpilased on erilised. Aga mu õpilased on head, südamlikud ja ausad inimesed, nii nagu ka väga paljudes teistes klassides ja see teebki vast kõik erilisteks inimestena.

Millega Teie klass kõige rohkem silma paistab?

Loomulikult klass on ju osalenud enamikel üritustel, mis meil on olnud. On küll Playbackid ja kõik sellist sorti üritused ja on käidud olümpiaadidel ja on võidetud kabeturniire jne. Aga tegelikult ma ütleksin, et kõige nii-öelda see olulisem märksõna oleks isamaalisus. On väga palju selliseid kordi, mida teised õpilased ei näe: Kui paljud meie kooli õpilastest on 4. juunil kell 7 hommikul lipupäeval lipuheiskamisel, 24. veebruaril Toomkirikus Piiskopilinnuses või 2. veebruaril Tartu rahu aastapäeval Vabadussamba juures? Selles mõttes minul on süda rahul, et iga kord, kui ma ühele või teisele eelmainitud sündmusele lähen, siis ma tean, et 12.Ü õpilased on kohal.

Kas nendel tähtpäevadel osalemine on tavaliselt nende enda algatusel, et nad ise tahavad seda teha, või siis teie mõjul?

Loomulikult ma arvan, et kui ma teeksin mõnele teisele klassile ettepanekuid, siis muidugi osaleksid ka nemad, selge see. Aga klassijuhatajana olen pakkunud eelkõige oma klassile ja mul ei ole olnud kordagi sellist asja, et ma oleks pidanud hakkama kedagi kuidagi ähvardama, mõjutama või midagi muud. Laupäeval kell 7 vabal päeval välja tulla ei ole lihtne, mis sest, et Eesti riigi nimel. Muidugi, minu klassis on ka noormehi, kes on Kaitseliidus.

Tulles eelmise küsimuse juurde veel kord tagasi, siis pean mainima, et mõned noormehed 12.Ü klassist tegid ära abipolitseiniku paberid. See on küll nüüd märkimisväärne! Kooliüritustel osalemine on elementaarne, aga kuidas seal läheb, see on omaette küsimus. Muidugi tahaks ju, et oleks kolm stendi tihedalt diplomeid täis, kuid see peaks siis olema eesmärk omaette...

Kas Teie silmis on Teie klass kokkuhoidev? Ja kui on, siis kuidas see Teie meelest välja paistab?

Seda on näha omavahelistes suhetes. Minu klass ei kipu olema selline lärmakas või agressiivne, on väga paljud, kes on omaette nokitsejad. Nii palju, kui ma olen nendega

rääkinud, siis tegelikult kõik saavad kõigiga läbi. Ja kui on tõesti vaja millegi tõttu ühiselt koonduda, siis seda ka tehakse.

Kas klass lahendab ise oma probleemid või vahepeal peab klassijuhataja ka sekkuma?

Klassi probleeme tegelikult lahendab klass. Aga õpilaste probleemide puhul on selge, et neid tuleb aidata noortel inimestel lahendada. Klassijuhataja töös on väga palju pisiprobleemikesi, mis konkreetse inimese jaoks võivad olla tohutult suured. Minu ülesanne klassijuhatajana on ikkagi saavutada see, et meie õpilased oleks lõpuks ka meie kooli lõpetajad ja saaksid edasi minna. See on tegelikult võibolla pigem selline erinevus varasemate lendudega, et kui varem on arenguevestlustest välja tulnud, et õpilastel on edasise elu osas palju ebaselgust, siis praeguse 12.Ü puhul peab ütleva, et 99 protsendil on tegelikult visioon olemas, mis peale kooli lõppu saama hakkab.



Mis laul meenub Teie esimesena, kui mõtlete enda klassi peale?

Kuna me oleme kõige rohkem ikkagi mööda saatnud klassiga vabariigiiga seotud üritusi, siis ma ütleks, et Eesti Vabariigi hümn. Ma muidugi ei tea, kas kõik seda laulda oskavad. Ma ise väga hästi ei oska laulda, aga vähemalt ma üritan.

Kui Te peaksite valima oma klassist inimese, kes võiks saada Haapsalu linnapeaks, siis kes see võiks olla ja miks?

Hmm... Kui ma saaksin valida, siis tegelikult neid võiks olla ikka märksa rohkem kui üks. Et seda ühte nime tegelikult ma niimoodi jällegi ei tahaks välja tuua. Ma võin öelda mittenimeliselt. Selleks võiks olla näiteks praegune klassivanem, sest nähes seda, kuidas ta saab hakkama nii-öelda enda klassi suunamisega, siis ma arvan, et ta saaks hakkama ka linnapeana. Ma arvan, et hakkama saaks ka eelmine klassivanem, ja arvan, et hakkama saaksid ka abiklassivanemad. Ja paljud teised saaksid ka hakkama. Kui küsida ka vastupidi, et kes ei saaks linnapeana hakkama, siis on ainult üks või kaks õpilast, kelle puhul ma ütleksin, et ei, raudselt ei sobiks nad linnapeaks või mõnda ametisse veel.

- Triina Treiman ja Annabel Triebstock

Kevad saabus värviliselt



20. märtsil toimus kevade saabumise auks stiilipäev. Kogu koolipere oli riietunud sinisesse ja kollasesse. Kõigil klassidel oli võimalus teha ühispilt, et võita auhindu ja saada kõige värvikirevamaks klassiks. Võistluse võitis 10.H klass. Kevade tervitamist korraldasid VÕLV-i kümnendikud.

Ürituse korraldajad vastasid mõnele minu küsimusele, et kuidas idee tekkis ja kuidas rahule jääd.

„Algne idee stiilipäevaks sündis VÕLV-i laagris, aga konkreetne mõte tähistada sellega kevade algust tekkis paar nädalat enne pööripäeva. Ise jäime väga rahule, kogu kool oli ilus sinikollane ja ka osalejad jäid rahule.“ - Ele- Riin 10.S, Merel 10.H, Sille 10.LR, Marlene 10.M

Pikal vahetunnil toimus lindude all ka karaoke. Osaleda võisid kõik, kes tahtsid ja soovisid. Lauluoskust näitas õpilasi kõikidest klassidest. Karaokest osavõtjad said tubli esinemise eest kingituseks kommi.

Küsisin muljeid ka osalejatelt. „Päev oli hästi organiseeritud, oli palju osavõtjaid. Tore oli näha peaaegu tervet kooli sinises ja kollases.“ - Sven 11.

H

Kevade alguse tähistamisest võiks kindlasti saada uus tava, kuna see muutis koolipäeva palju rõõmsamaks ja värvilisemaks.



- Mariliis Rimmel

Suursaavutuste tagaajamine LÜGIS

Aprilli esimestel päevadel toimus suurejooneline rekordite püstitamine meie oma koolis ja seda lausa neli päeva järjest! Kõik entusiastlikud rekordipurustajad olid võtnud end rivvi, et tõestada end sibulasõõmises, trepijooksus ning muudes imetabastes väljakutsetes. Meie otsustasime samuti anda oma panuse – teha nädalast ülevaade.



Nööbikommid: Siim Suitsberg 27 tk minutis

tagurpidi ütlemises ning trepijooksus. See viimane on küll päris tavapärane väljakutse, mida endalgi tuleb aeg-ajalt praktiseerida (et mitte tundi hilineda) – võtab ikka läbi küll.

Nädala selgroog sai murtud palli kõksimise ning vee joomisega – vesi kadus nagu mutiauku. Kõige viimaseks alaks oli aga jalgrattal tasakaalu hoidmine, mis minu jaoks isiklikult on nüüd küll täiesti arusaamatu ala. Ma ei suuda sõiteski tasakaaluga sinapeale saada, aga nemad justkui võtavad aja maha ja muudkui istuvad seal – arusaamatu!



Kätekõverdused: Emma Katariina Paajanen 38 tk minutis

Juba esimesel päeval pandi meie ilusad ja andekad proovile nööbikommid söömisel ning kätekõverduste tegemises. Sellest veel füüsilisem oli aga nina ja huultega pastaka pudelisse saamine – väänle mis sa väänled, aga pastakas läheb ikka pudelist mööda.

Kui esimesel päeval kostitati meie rekordipurustajaid kommidega, siis teisel päeval pakuti “lõunasöögiks” 100 grammi sibulat. Mõtlen siiani, kas mõni võistlejatest võis seda protsessi ka nautida, sest näod olid küll kõigil sellised..., nagu nad sööksid sibulat! Lisaks sai end proovile

panna ka sõnade



Sibula söömine: Orm Jondalar Jürgenson 56,02 sekundit

Nädala viimasteks katsumusteks olid jäetud täielikud pärlid – Rubiku kuubiku lahendamine, pastaka kokkupanek ning teki tekikotti panemine. Kuldne kolmik, ütleksin nende alade kohta, käed käisid nagu orava käpad rattas – nii kiiresti, et kohe mitte midagi ei saanud aru. Naks ja naks ja pastakas koos ja Rubiku kuubik lahendatud ning voodi samuti valmis.

Küll on ikka tore vaadata võimekad inimesi omas elemendis – mõni neist jõuab kindlasti veel oma tulevikus kaugele, vahet siis pole, kas sibula söömisel või voodi tegemises.

Muusikast Eestimaa soodeni

Intervjuu Karin Liik-Raudsepaga

Miks Te hakkasite õpetajaks?

See elukutsevalik tuli hästi äkki, hästi kiiresti. Tahtsin minna muusikateadust õppima ja mul ei olnud dokumentide jaoks tehtud pildid. Mulle öeldi, et tee pildid ära ja siis too uuesti dokumendid. Kui ma läksin uuesti dokumente viima, siis ma otsustasin, et minust ei tule kunagi teadlast, aga minust võiks tulla õpetaja.

Mis on kõige tähtsam asi, mida te õpetasite oma õpilastele kooliväliselt?

Asi, mida ma ei proovi õpetada, aga mida ma arvan, et minult õpitakse, on see, et kui keegi natukenegi tunneb, et tahab midagi otsekohe välja öelda, siis ta seda teeb. Ma arvan, et õpetajalt kui isiksustelt õpitakse rohkem kui nende kooliainetest.

Mis on kõige parem osa muusikaõpetaja tööst?

Kõige parem osa muusikaõpetaja tööst on see, et ma saan jagada neid pärle, mida on sajandite jooksul tehtud ja aidata kaasa kasvõi natukenegi teid teie muusikamaitse kujunemises. Loodan, et aegade jooksul on mõned inimesed avastanud enda jaoks Vivaldi, Tšaikovski, ma tõesti loodan, et see nii on. See on kõige ilusam osa mu tööst ja muidugi ka õpilastega suhtlemine.

Mis on muusikaõpetaja töös kõige raskem?

Kõige raskem osa on nende õpilaste suhtumine, kelle jaoks on muusika mõttetu aine ja mõttetu aine jaoks ei pea valmistuma, mõttetusse ainetundi ei pea ka tulema. See aine on sellele vaatamata raske. Ometi võib sellest ainest rasketel aegadel rohkem abi olla kui - andku mu kolleegid mulle andeks - matemaatika valemitest.

Kuidas proovite lahti saada sellest suhtumisest õpilastes?

Nii kaua, kui ma koolis olen, proovin teha oma tööd nii hästi kui võimalik. Mulle muide meeldib väga Ilona

Aasvere moto “Muusikaõpetaja ei tohi muusikat vastikuks teha, see võiks olla tema kõige ilusam eesmärk” ja ma olen sellega nõus. Ma saan aru, et alati on tulemus positiivsem või tunnist jääb rohkem meelde, kui te siin füüsiliselt viibite. Ma ei saa teid kuidagi kujundada, kui teid pole tunnis, järelikut on esimene asi see, et ma püüan teid tundi saada heaga, proovin olla hea ja tore, vahel ei tule välja, no mis sa teed. Aga teine asi on see, et ma nõuan tunnis olekut ja ma arvan, et ma teen tunnis neid asju, mida te kodus niisugusel moel järele ei saa teha ja sellepärast ma peangi oma tundi väga oluliseks. Kui inimesel on tunnis huvitav ja ta on midagi teada saanud ning tal läheb ka lõppkokkuvõtteks hästi, siis ma arvan, et ma olen oma ülesande täitnud. Kõige toredam asi on see, kui kuulen kohtumiste vilistlastega, et kellelegi jäi üks, kolmas ja teine asi meelde või sai sai keegi mõnest tunnist midagi eluks olulist, olgu see muusika, kunsti või lihtsalt inimeseks olemisega seotud.



Kuidas on õpilased läbi aja muutunud?

Nad on väga muutunud, ellusuhtumine on läinud hästi rahakeskseks. Samas on aga õpilastega kergem suhelda, kuigi mina lähen ju aina vanemaks! Tegelikult peaks olema protsess selline, et mida suurem on vanusevahe, seda rohkem on suhtlusprobleeme, võibolla ma olen ise juba nii vana, et ma ei saa aru. Õpilased on muutunud ka laisemaks. Mida rohkem ja mida kiiremini on võimalik infot kätte saada, seda vähem tegelikult uut teavet vastu võetakse, see on nii hämmastav. Seni, kuni kõik said oma teadmised raamatutest, teati, et kodus tuleb teatmeteosed lahti teha ja neid lugeda. Ei olnud võimalust loota selle peale, et need asjad saab ära teha koridoris, viimasel minutil enne tundi.

Muutunud on ka minu töövahendid ja tänu sellele on ka tundi lihtsam pidada. Te ei kujuta täna ette, et ma võtaks mingi vinüülplaadi, puhastaks ära ja see krõbiseks ning sahiseks ja viskaks nõela ja siis need nõeladki varastatakse vahel ära ning siis üldse ei saaks kuulata. Laulusõnu kirjutati ka etteütluse korras vihikusse selleks, et oleks üldse mingid tekstid võtta. Te väga ei kujuta ette, mis toimus ainult 20 aastat tagasi. Tänaõn õpilased on muutunud ka kriitilisemaks, nad ootavad väga kõrge kvaliteediga tunde ja nad tegelikult ei halasta, ega nad pole ka varasematel aegadel halastanud.

Mis on Teie lemmiktegevus rutiinist väljatulemiseks ja lõõgastumiseks?

Just sellisel ajal nagu praegu, kui mul on kõigest kõrini ja ma tunnen, et ma olen kohutavalt väsinud, nagu me kõik oleme, siis on minu jaoks absoluutselt parim puhkamise viis see, et ma lähen maale. Meil on suvemaja, seal on hästi palju maad ümberringi ja seal on hästi soine, seal on kogu aeg mingi laga maas, aga kui mingisugune metsaalune tükk või metsatükk ära kuivab, siis mulle meeldib korjata sealt oksa ja neid ära põletada, ma ei taha näha enda kõrval kedagi ei saega ega teise oksaga, tahan olla üksinda ja ma tahan elusat tuld, ja siis ma käin tuimalt nende okstega selle tule vahet, kuni need on ära põletatud. Hiljem on hea vaadata, et näed, see on nüüd tehtud.

- Karl-Armin Vöör

- Tindur Leskin



- Alethe Annus

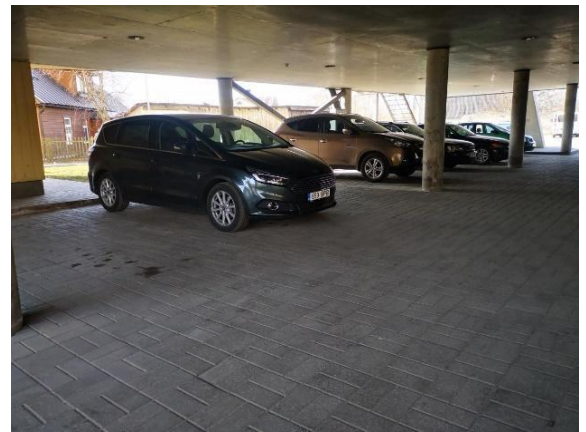
Parklas napib ruumi?



Läänemaa Ühisgümnaasiumis on liikvel kuuldus, et parkimiskohti jääb mõnel päeval väga väheks ja lohakalt pargitud autod blokeerivad teid. Asja läksid uurima 11.H klassi spioonid. Olime eelnevalt oma silmaga näinud, et parklas leidis probleeme, näiteks pargiti muru peale ja seinääred olid pilgeni autosid täis.

Kas on kütusehinnad vahepeal tõusnud või on põhjuseks ilusad kevadilmad, mis inimesi rohkem õue jalutama

meelitavad, igatahes on autosid parklas viimasel ajal vähemaks jäänud. Sel ajal, kui meie parklat uudistasime, nägime, et nii mõnigi koht oli täiesti tühi, kuid leidis ka selliseid autojuhte, kes oma auto niivõrd hooletult parkis, et auto võttis enda alla lausa kaks parkimiskohta. Samas ei saa me süüdistada selles meie kooli õpilasi, sest autod võivad kuuluda nendele, kes spordihoonet külastavad või seal töötavad.



Meie soovitame säästa loodust ja harrastada tervislikumat eluviisi ehk käia pigem koolis jalgsi või rattaga.

Proovime parklas käituda viisakalt ning arvestada teistega, aga veel parem - käia jala või sõita rattaga!



- Parklaspioonid Sherlock ja Holmes

Telefonivabapäev 10.H klassis



Kuidas oleks elada üks koolipäev ilma telefonita ja kas tänapäeva noored saaksid sellega hakkama? Meie, Läänemaa Ühisgümnaasiumi 10. humanitaarklassi õpilased tegime proovi. Mõte sellisest üritusest tuli meie klassi VÕLVi liikmetelt. Ühel VÕLVi koosolekul oli arutatud teha kogu koolis selline päev, kuid leiti vabandusi, miks mitte seda teha. Üheksandal aprillil võtsime meie aga end lõpuks kätte ja tegime siis selle telefonivabapäeva ära. Sama päeva hommikul panime kõik telefonid ühte karpi ning kappi ära. Elasime selle päeva üle, oleme elus, terved. Kutsume ka teisi üles seda proovima ning äkki saame selle kunagi ka ülekooliselt tehtud.

Küsisin ka arvamust klassikaaslastel. Vastused olid väga sarnased, kohati isegi samad.

“Vahetundides oli harjumatu olla, sest vahepeal ikka käsi tahtis taskust või kotist telefoni haarata, aga tundides suutsin palju paremini keskenduda ja kaasa mõelda. See ka, et vahetundides suhtlesin rohkem inimestega.”

(Gregor)

„Põhilauseks oli „Kuhu ma oma telefoni panin? – Ahjaa...”

(Katarina)

“Mitu korda hakkasin telefoni otsima, mõtlesin, et on kadunud, aga siis tuli meelde, et see peabki praegu peidus olema. Natuke naljakas oli ilma telefonita, aga samas hea tunne, et sain nii kaua ilma selleta olla.”

(Cärolyn)

“Nii hea oli olla, polnud enam sellist mõttetut vahetundides passimist, vaid igäüks tegi midagi. Samuti oli huvitav vahetunnis mööduda teistest klassidest, kus kõik olid telodes ja siis tulime meie... Väga keeruline oli aga olla vene keele tunnis, kus meil oli vaja tõlkida, aga enam ei saanud kasutada Google Translate'i. Pidi sõnaraamatuga üle pika aja hakkama saama. Aga muidu oli tore ja vahva!”

(Luise)

“Vahetund kestis palju kauem ja vahepeal tekkis isegi selline tühjuse tunne, et ei oskagi midagi teha, tavaliselt sai tol hetkel nina telefoni pista. Samuti oli uus kella vaatamine - seinakell oli ikka päris huvitav!”

(Eliis-Maria)

“No mina mõtlesin, et igavuse peletamiseks pistan taskusse (sinna, kus tavaliselt telefon) fidget spinneri, et saab siis sellega mängida. Lootsin, et see ehk kuidagi äkki nagu aitab ja viib mõtted mujale, kui vahetunnis see tühi hetk tekib. Esimest korda võtsin selle välja umbes peale teist tundi, kuid tegelikkuses avastasin, et see liikus ka päris kiiresti minu käest teiste kätte. Vene keele tund oli minu jaoks siiski pigem raske ning pani mõne pisara poetama, Google Translate'i kasutada ei saanud ning pidime hakkama saama kõigest tavalise sõnastikuga. Samas arvan, et tegelikult neid päevi võiks veel teha, kuigi tõepoolest, ega need väga kerged alati pole. Lisaks mainiksin veel ka seda, et tundides keskenduda oli väga palju kergem ilma telefonita.”

(Margareth)

“Võibolla esimene pooltunnike ei olnudki nii hull, aga kui keegi silma vaatas, vajus ikka pilk maha ja põsk läks punaseks. Peale teist tundi hakkas juba käsi vaikselt värisema, silmad võbelesid sinise valguse puudusest. Kuidagi harjumatu oli sõnu välja hääldada, mitte põialdega neid masinasse kirjutada. Emotikonide asemel proovisin tundeid väljendada näoilmete abil, päeva lõpuks tuli päris hästi välja. Katset naljalt ei kordaks, võõrutusnähud keetsid veel mitu tundi peale eksperimendi lõppu. (See kõik oli väga ülepingutatud ning naljaga)”

(Merel)

- Lüsi Suitsberg

Pealinnast sattus salaspioon LÜGi

Mis on ta nädalakoostöte?

Salapärane Maria Savastver oli nädal aega LÜGis *undercover*, et pealinna maffiabosside eest peidus püsida. Tüdruk sulandus hästi sisse ja kes teab, äkki ta pole veel tagasi Rocca al Marese jõudnud, vaid hiilib mööda meie koridore. Aga mida ta arvas meie koolist?

Kuidas sa sattusid meie kooli?

Ma tundsin ühte õpilast LÜGist, ta käis minu koolis ka eelmise aasta ning nüüd tahtsin siia uudistama tulla.

Milline oli su esimene mulje koolimajast?

Hästi traditsioonilise kooli välimusega, avara ja akadeemilise *vibe*-iga. Mulle hästi meeldib.

Kas see on sarnane sinu koolile?

Ei, minu kool on hästi hiljuti ehitatud ja modernse välimusega.

Kuidas su nädal möödus LÜGis?

Hästi, enamus materjaliga olin juba enda koolis töötanud, sain korrata siin, aga siin oli väga tore.

Kas juhtus mõni intsident?

Ei, aga mul oli segadus, mis korrusel ma olen, kuna kõik korrused on nii sarnased.

Kuidas õpetajad suhtusid sinusse?

Hästi positiivselt, oli tore vaadata, kuidas teistes koolides asjad käivad.

Kas tahaksid päriselt LÜGis õppida?

Ma ei tea, siin on hästi teistsugune, siin on suunad ja ma ei oskaks kindlasti endale suunda valida.

Aga kui sa ikkagi peaksid valima ühe suuna meie koolist, kuhu tahaksid õppima tulla?

Ma ei ole küll suundadega väga tutvunud, aga ma arvan, et kui ma tuleksin, siis humanitaari

Kas sul oleks meie koolile, kooliperele mõni soovitus anda või mõni nõrk koht, mida märkasid?

Midagi halvasti ei ole, aga võibolla tuleks korrustele numbrid panna, sest ma olin kogu aeg segaduses.



Kas midagi tundus ka totaalset veidrana?

Kõigepealt ma ehmatasin ära, et teil on 75minutilised tunnid! Ja koolikella teil ka pole, sain just viimase päeva lõpuks aru sellest, ma ei tea, kuidas ma varem tähele ei pannud. Samuti sain ka oma elu esimese nelja vene keeles, sest Rocca al Mare on meil numbriliste hinnete asemel tähed.

Kuidas sulle meeldis meie koolipere?

Kõik on hästi toredad, teil saab kohe aru, mis värk on, sest teil pole koolivormi. Meil on koolivorm ja kõik kannavad ühesuguseid musta värvi riideid ja kokku tekib selline ühtlane mass. LÜGis paistab individuaalsus paremini välja.

Kas leidsid meie väikses linnas vaba aja sisustamiseks ka midagi toredat?

Jah, ma käisin peale tunde ühe õpilasega kaasas tantsutrennis.

Sind nähti ka laulukooris ja VÕLVi koosolekul, kas jõudsid kuskile veel piiluda?

See oligi põhimõtteliselt kõik, kuhu uudistama jõudsin. Käin ka enda koolis laulmas. Meil on koolis ka õpilasnõukogu, aga ma ei ole seal kahjuks liige. Hästi lahe on see, et teil on koolis nii palju üritusi ja hästi palju aktiivseid õpilasi, kes aitavad koolielule kaasa ja see on ülivinge minu meelest.

Nädalahoroskoop 22.04-28.04

Jäär (21.03–20.04)

Vaheajal hoia eemale pannidest ja nugadest, et need armukadedushoos kallimale peale ei lendaks. Joo jogurtit ja keeda talveks moosi. Mine perega Muumimaale.

Sõnn (21.04–20.05)

Su koduloomad on väga ärritunud, ära anna neile rohkem palderjani. Vaheajal on ilus päev piknikuks. Kui sa teed kellegagi koostööd, siis ära haara ohje ainult enda kätte.

Kaksikud (21.05–21.06)

Vaheajal ära armastust otsi - see tuleb ise. Maga vahelduse mõttes põrandal. Ära usalda vaheajal oma sisetunnet, sest sa oled armastusest lummatud. Rahvarohkes kohas ära käitu kahtlaselt.

Vähk (22.06–22.07)

Osta omale poest kaktus ja hoolitse tema eest nagu lapse eest. Tantsi ümber puu ja kannu kollast värvi susse. Kui sul tuli mõtte varastada jaanalinnu muna, siis ära tee seda.

Lõvi (23.07–22.08)

Ole kannatlikum kui tavaliselt, muidu võib ootamatus vihahoos ka teekann su käes relvaks muutuda. Kui sa peaksidki kedagi lööma, siis paku talle pärast küpsiseid ja teed. Oled vaheajal leppimismeeleolus.

Neitsi (23.08–22.09)

Vaheajal on sul lubatud draamat teha nii palju, kui tahad, aga ära dramatiseeri üle. Mine suple maja taga kraavis või Viigis (jää on juba kadunud). Riputa seinale vaip ja tee selle ees riituseid.

Kaalud (23.09–23.10)

Vaheaeg on hea aeg õppida orelit mängima ja leida omale hingesugulane. Võta ette reis Transilvaaniasse ja osta sealt vampiir. Pane ööseks ukсед lukku.

Skorpion (24.10–22.11)

Ära varja, et sõid oma partneri snäkid ära. On aeg üles tunnistada, sest ta juba teab, et see olid sina. Suhet ei saa rajada valedetele, aga jäta talle mainimata, et öösiti külmpapist süüa otsid.

Ambur (23.11–21.12)

Käi vaheajal kiivriga, sest varitseb oht, et sulle võib midagi pähe kukkuda. Kui see oli puuvili, mis pähe kukkus, siis ära söö seda - pigem mõtle, sest sinust võib saada uus Newton! Vaheajal on suurepärase aeg mängida padjasõda.

Kaljukiits (22.12 – 20.01)

Mine mediteeri katusel ja ava oma tšakrad. Joo suhkruvett ja kuula Metallicat. Kasuta oma kujutlusvõimet - see viib sind Selverisse.

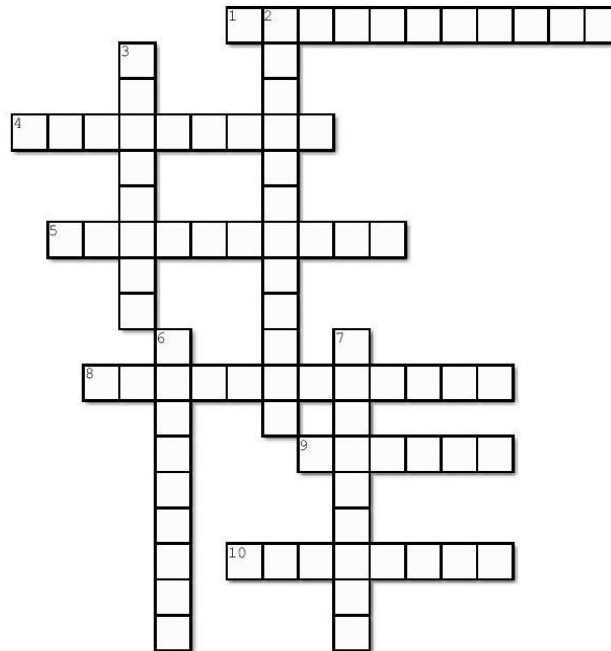
Veevalaja (21.01 – 18.02)

Hoia oma eksidest eemale ja ära saa nendega öösel baaris kokku. Saa parem klubis. Käi hommikuti jooksmas, sest see vabastab sind pingetest ja liigsetest kilodest.

Kalad (19.02 – 20.03)

Sa saad õngebra vastu pead ja kass on kurjast vaimust vaevatud - see on märk: mine püüa kassile kala! Ära unusta oma palmi kasta. Tee õhtusöögiks pannkooke ja hommikusöögiks kanasuppi.

Teater



Risti

1. Tallinna Linnateatri peanäitejuht
4. TÜVKA sellel aastal lõpetav näitleja, kes lõpetas LÜG-i 2015.aastal
5. Haapsalus tegutsenud näidismuusikateater
8. 2016.aastal LÜG-i lõpetanud õpilane, kes õpib nüüd TÜVKA-s näitlejaks
9. Kõige loetum inglisekeelne tekst, mille autoriks on William Shakespeare
10. Jumal, kelle auks lauldavast koorilaulust arenes kreeka drama

Alla

2. Naine, kes rajas eesti rahvusliku teatri
3. LÜG-i logoga samanimeline Maeterlincki näidend
6. Drama žanr
7. Paljude humanitaaride lemmik suunakursus

- Anna-Maria Mustkivi

Peatoimetaja: *Anni Kallas*

Toimetajad: *11.H klassi õpilased,
Liisalota Kroon, Liisi Suitsberg*

Juhendaja: *Tiina Brock*

Küljendaja/Kujundaja: *Anni Kallas*

